

Rahil MƏMMƏD

İNSAN ÖMRÜDÜR

Səni kövrəldirsə yadın da qəmi,
Dinirsə könlünün duyğular simi,
Boğa bilirsənsə içində kini,
Demək, yaşadığın insan ömrüdür.

Demə, Haqq yolunda yolçuluq çətin,
Həqiqət uğrunda mətin ol, mətin.
Zülmə: "Dur!"- deməyə varsa qeyrətin,
Demək, yaşadığın insan ömrüdür.

Daim qulağında sırğadır bu səs,
Namərddən kişilik gözləmək əbəs.
Sənə ümid kimi baxırsa bir kəs,
Demək, yaşadığın insan ömrüdür.

Yol vermə əyriyə, qahmar çıx düzə,
Qaranlıq talelər çıxsın gündüzə.
Əgər dayaqsansa bir köməksizə,
Demək, yaşadığın insan ömrüdür.

Ağac kəsən deyil, sən əkən olsan,
İşıqda Günəşə, Aya tən olsan,
Dərdə məlhəm olsan, şərdən gen olsan,
Demək, yaşadığın insan ömrüdür.

İKİ PAYIZ

İki payız düşüb bəxtimə mənim,
Biri təbiətin, biri özümün.
Sanki buludlarla yarışa girib,
Yağışı səngimir bir an gözümün.

Təbiət payızı, sarını sevir,
Mənim payızımın rəngi ağ boya.
Bir payız tənhalıq, təklik axtarır,
O biri geyinib tələsir toya.

Açıb sərgisini rəssam təbiət,
Hər yanı boyayıb sarı rənginə.
Üzümü ağarda bilməyib, fəqət
Ağ saçlar bəxş edib payızım mənə.

DÜZƏLƏR

Baş-ayaqdır bu dünyanın işləri,
Nə gecəsi, nə gündüzü düzələr.
Düz əyriyə, əyri düzə bənzəyir,
Xəyal etmə, astar-üzü düzələr.

Çoxdan bitib "Məlikməmməd" nağılı,
Yer üzündə divlər gəzir - qorxulu.
Çəpgöz fələk baxır göydən yuxulu,
Bu minvalla çətin gözü düzələr.

Nəfsimiz qurd, dünya evi barama,
Günahkarı ayrı yerdə arama.
Nə qədər ki, qul olmuşuq harama,
İnsanlığın, sanma, nəfsi düzələr.

Kin - ürəkdə canavartək ulayan,
Əlimizi şər işlərə bulayan.
Dünyadaşım, əsrdaşım, bir oyan,
Biz düzəlsək, dünya özü düzələr.

SƏNİ TANIMADIM...

Səni tanımadım, tanımadım mən,
Bu, mənim ən böyük qəbahətimdir.
Bax ki, bu görüşə sevinməliyəm
Təəssüf duyğusu, qəm qismətimdir.

Səni tanımadım, məni bağışla,
Bu boyda səhv olar, nə deyim mənə?!

İstəsən, məni söy, qına, qarğışla...
Bilmədən bir günah işlədim yenə.

Səni tanımadım, məni bağışla!
Səninlə yad kimi bu gün danışdım.
Səni tanımaya bilməzdim əsla,
Səni ki heç zaman unutmamışdım.

Necə tanımadım səni, bilmirəm,
Bəlkə də, illərin tozu qoymadı?
Bəlkə də, taleyin hökmü beləymiş,
Əzəldən yazılmış yazı qoymadı?

Bədgüman olmusan indi özündən,
Gözlərin nə yaman yaşla dolubdur.
Sən ki əvvəlkitək yenə gözəlsən,
Bir az gözəlliyin yaşa dolubdur.

Səni tanımadım, ancaq, gülüm, sən
Salma ürəyinə bunu, sən Allah.
Sən həmin günəşsən, yenə gülümsə,
Açılsın qəlbinin donu, sən Allah.

Mənim bu səhvimi bədinə yozma,
Səni bir unutqan unutsun təki.
Huşumdur korşalan, kefini pozma,
Mənim tanınmalı nəyim qalıb ki?

Mən həyata vəfasızdır, demərəm,
Gedən bizik, əbədidir bu həyat.
Əgər yoxsa yaxşı işin, əməlin,
Nə xeyri var, səksəni öt, yüzə çat.

"Allah verən qəm nemətdir, döz", - dedim,
Ocağımın külünə də köz dedim.
Rüsxət oldu, beş-üç kəlmə söz dedim,
Əzizlərim, sözüm sizə əmanət.

Dünya ki var, nəf gətirən bazardı,
Könlüm bəzən işlərindən bezardı.
Namərdə kef, yaxşılara məzardı,
Bu bazarda sevinci al, qəmi sat.

Fələk məni əzizləyib taparsa,
Hücum çəkib canı təndən qoparsa,
Əcəl məni son mənzilə aparsa,
Qoca dünya, salamat qal, salamat!

* * *

Ömrümün son fəslinə mən qış dedim, sən yaz dedin,
Ey sənəm, bəs vəslinə yetmək nədən: "Olmaz!" - dedin?

"Hə!" deyib öz yarına dünyanı bəxş et, - söylədim,
Çox vəfasızdır bu dünya, kimsəyə qalmaz, - dedin.

Doldur eşqin bu calanmış camını bir də,- dedim,
Qafil olma, dağılan cam hər dəfə dolmaz, - dedin.

Yeddi qat aləmlərə pərvaz üçün ruh istədim,
Hər yetən quş o məqamlarda qanad çalmaz, - dedin.

Söylədim ki, üzümərəm əl damənindən, ey pəri,
Bəni-Adəm bir pəriyə meylini salmaz, - dedin.

Mən dedim ki, ey pərivəş, öldürür nazın məni,
Şair olmazdın cahanda, olmasaydı naz, - dedin.

Rahili kimsən ki, məftun etmişən? - Bu sorğuma
Endirib kirpiklərin: "Son qismətin Solmaz," - dedin.

Sabirabad